

גליון אֵלֶּה הַדְּבָרִים

דברי תורה של המגיד מיישרים החסיד שבכהונה הגה"ח ר' ארי' ליבוש הכהן וויינפעלד ז"ל

מאמר היבת הקודש

דברים ערבים ומתוקים, מלאים זיו ומפיקים, ששמע מצדיקים וקדושים

דברי תורה ממרן רביה"ק זי"ע ליל שב"ק פ' ויצא שנת תשכ"ו לפ"ק
בענין קדושת חפץ של צדיק

ראוי ונכון לציין ולמזכרת נצח מה ששמעתי מרבינו (שליט"א) [זי"ע], וכמדומה לי שהי' בשנת תשכ"ו בליל שב"ק פ' ויצא, דפתח פיו בחכמה על דברי הרש"י בד"ה וישם מראשותיו שכתב שם התחילו אבנים מריבות זה עם זה זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו וכו', והקשה האיך אפשר לאבנים שהם דומם להיות מריבות זה עם זה, ואין אני רוצה להעתיק פה כל הדברי תורה, רק תמצית ותוכן דבריו הקדושים הי', להסביר לנו גודל ערכת ומעלת "חפץ" צדיקים, כי מונח בה קדושה נפלאה, ע"י השתמשות הצדיק, וע"כ גדלה מעלתה שאין עוד כסתם שאר דומם.

ונימק יסודתו בהררי קודש בספר הק' אוהב ישראל במ"ש בפ' משפטים עה"פ "ועבדתם את ה' אלוהיכם וברך את לחמך ואת מימך והסרת מחלה מקרבך", שהיינו שהתורה הק' הבטיחה לנו, שבאם אחד יהי' עובד את ה' באמת, אז יתן השי"ת ברכה בלחמו [במה שהוא אוכל], עד שאם אחד אוכל מזה [דהיינו מהשיריים], אז והסרת מחלה מקרבך, שזהו יהי' סגולה בדוקה לרפואה, (ומזה יצא לנו מקור נאמן למנהג חסידים, שלוקחים שיריים ממאכל צדיקים, כי הוא באמת סגולה בדוקה למי שמאמין בה בלב ונפש, וכבר שמעתי מזה כמה ענינים נפלאים "אפי' בדורנו").

ועל פי זה פירוש רבינו מה שכתב בספרים הקדושים, דבחמורו של רבי פנחס בן יאיר הי' בו גלגול נשמת איזהו צדיק, ומפני כך לא רצה לאכול טבל, והקשה רבינו (שליט"א) [זי"ע] על זה דהלא אנו יודעין דנשמת הצדיקים אינם מגולגלים רק בדגים כידוע, ומה נשתנה כעת, ותירץ דעפ"י הנ"ל מובן שפיר דכיון שהי' חפץ של צדיק יכול להיות אפי' חמור, אעפ"כ יכולה נשמת הצדיקים להיות מגולגל בהם, כי גדלה מעלתם וקדושתם עד כי ימצאו התיקון שלהם, אפי' שלא ע"י אכילה רק בזה שהי' משמש

פרשת אמור
גליון י"ג

כולל בתוכו

מאמר חיבת הקודש

מאמר פניני המגיד

מאמר נביאי האמת

מאמר ארשת שפתים

לצדיק עכתודה"ק [והנה מאז כבר נדפסו ספרי דברי יואל מכ"ק רבינו (שליט"א) [זי"ע] ולדאבונינו נשתנה שם בזה דברים כהווייתן, ואפשר שמפני חילוף השמועות ואריכות הזמן וטירדות המעתיקים גרמו זאת, וכבר עוררתי על זה אבל לשוא היה].

וביאר דבריו הקדושים ברוב בקיאות וראיות הרבה, וחבל שאיני זוכר יתר דבריו הקדושים, ולולי דמסתפינא הי' מוסיף נופך משלי, ואח"כ בקשתי ומצאתי כתב בספר סדר הדורות, שנשמתי ישמעאל בן אברהם אבינו ע"ה הי' מגולגל בחמורו של רבי פנחס בן יאיר, וא"כ

אפשר לומר דמי שהי' צדיק כל ימיו, רק כיון "דאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא", וע"כ חטא גם הוא ע"כ מגלגלין אותו שפיר בדגים, משא"כ ישמעאל שהי' רשע כל ימיו ורק בסוף עשה תשובה ונעשה צדיק, ע"כ שפיר נתגלגל בחמורו של רבי פנחס בן יאיר, כיון שסוף סוף הוא קצת בזיון יותר, כיון שחמור הוא בהמה טמאה, ועכ"ז נתקן נשמתו מכל וכל שכיון שהי' חפץ של צדיק, אין נפקא מינא כלל כנ"ל בשם רבינו, ואסיים בתפילה יה"ר שלא יאמר פינו דבר שלא כרצונו:

בניני המגיד

חידושים על פרשת השבוע

אמור ואמרת פירש"י להזהיר גדולים על הקטנים

לנפש לא יטמא בעמיו יל"ע לשון בעמיו ודברי רש"י ידועים במדרש הה"ד יראת ה' טהורה עומדת לעד וצ"ב

ואולי יל"פ שהשי"ת צוה והזהיר הגדולים שידברו ויעיינו על הקטנים פחותי ערך להדריכם בדרך ישרה אמנם יש חשש שבהתחברות הגדולים עמהם יהי' חשש שיפלו ממדרגתם והאופן להשמר מזה נעתיק לשון קדשו בספה"ק נועם מגדים פ' בהר בשם המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע וז"ל וכדברי הרב הקדוש אור ישראל והמפורסם מוהר"ר דוב ז"ל על אמרם ז"ל (אבות פ"ה מ"ז) ולא הסריח בשר קודש מעולם, דמאין יבא לאדם הצדיק כשהוא מדבר ושח עם איש חומרי שמתגשם ומתעבה על ידי זה והוא, כי גם הצדיק החומר הוא לחומר הגוף האנושי, רק שמשליט הצורה על החומר ובהשיחו עם בחומר אזי מצא מין את מינו וניער החומר שלו ולתאוה יבקש נפרד קצת מהקדושה. אמנם הצדיקים הגדולים שגופן נתעלה ונתקדש וכולו קדוש זה אינו מתקלקל מבני אדם בדברו עמם. וזהו ולא הסריח בשר קודש מעולם, רוצה לומר מבני העולם כאמור עד כאן דברי פה קדוש בתוספות ביאור קצת לפי דעתנו העניה. הרי כי היכולת באדם לקדש ולטהר הגוף שיהיה כולו זך וקדושה עכ"ל שם, ועפי"ז יל"פ מש"כ ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה'ופי המפ' שאמרו לאהרן שהיה אוהב שלום ורודף שלום שבהיותו קדוש ה' לא יאה לו לעסוק בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו רק יעסוק בקדוש ה', ולהנ"ל יש להוסיף שאמרו שאדרכה זה מזיק לקדושתו, אבל באמת אינו כן כי גדלה מעלת קדושת אהרן קדוש ה' שכ"כ נתעלה ונתקדש עד ששוב אינו מתקלקל מבנ"א בדברים עמהם, ועפי"ז י"ל אמור לבני אהרן שהיה שהתורה"ק בא כאן להזהיר לכהנים שיזהירו הקטני ערך מקדים שצריכים להיות בני אהרן בקדושתו של אהרן שלא יזיק לו ההתחברות עם קטנים ואמרת תוכל לעסוק בעבונה"ק של הזהרת הקטנים, וע"ז שפיר קאמר המדרש יראת ה' טהורה באופן שעומדת לעד ואינו נשתנה ע"י בנ"א אחרים והבן.

רק אם הצדיק הולך אצל הרשע אבל אם הצדיק במקומו עומד והרשע בא אצלו ומכניע לו אז אינו מזיק לו, ועפי"ז י"ל לנפש לא יטמא דהיינו שלא יזיק לו כל זמן שבעמיו שהכהן במקומו והרשע בא אצלו ומכניע את עצמו להצדיק ואז יוכלו לקיים להזהיר הגדולים ולא יזיק עי"ז, וכה ראינו בעיינו שהמון שהלכו בחוצות לרדוף אחר נפשות, ונפל ממנו רב, משא"כ בני גילינו שיסדו עדת ה' ויש שבאו אצלם לקבל משם, הם גדלו והצליחו וגם עשו פרי וכבר דיבר בקדשו רביה"ק בענין זה והוא לו נדפסה בספה"ק, והבן

*

א"י הנהגה כ' הלא כה דברי כאש נאום ה', ויש ע"ז כמה דרשות חז"ל, (א) במס' ברכות דרש ריב"ב שבטלו לטבילת עזרא ודרש מה אש אינו מקבל טומאה אף ד"ת אינם מקבלים טומאה, (ב) דרשן חז"ל האי צורבא מרבנן דרתח אורייתא קא מרתחא ביה אבל שם בגמ' שלממעשה מבעי' לי' לאיניש למילף נפשיה בניחותא, והנה דרכן של צדיקים להתנהג בקדושה יתירה ואוחזים בטב"ע וגם דבריהם בניחותא, והם דרשו הפסוק הנ"ל באופן ג' מה אש עץ יחידי אינו דולק אף ד"ת כן, ועי' בספה"ק נועם מגדים פ' בהר, שהאריך בזה, והנה בדרך כלל כהנים כעסנים הם וכמ"ש ועמך כמריבי כהן, והנה התורה צוה לכהנים אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים, שילמדו עם אחרים והנה אמר הנביא כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו והנה אם ידרשו לגבי ריתחא דאורייתא א"כ האיך יבקשו תורה מפיהו הלא אין הקפדן מלמד ואם ידרשו על ביטול טב"ע הלא שפתי כהן ישמרו דעת ודעת היינו טהרות ע"ז צוה ה' אמור ואמרת לשון רכה שיהיה בניחותא, ולנפש לא יטמא שיזהר להטהר ולהתקדש ואז יוכל לפרש הפ' מה עץ יחידי אינו דולק וכו' דהיינו שיזהיר לאחרים וילמדו תורה ברבים בקדושה ובניחותא והבן.

*

אשה זונה וחללה לא יקח, בטעם המצוה עלינו ללמוד ולעיין בדברי ספר החינוך מצוה רס"ו וז"ל ק משרשי המצוה משרשי המצוה. לפי שכהנים נבחרו לעבוד עבודת השי"ת תמיד ולכן ראוי ומחויב להיותם קדושים ונקיים יותר מכל שאר העם בכל ענייניהם, אף כי בעניין הזיווג

*

א"י עפימ"ש באלשיך הק' בפ' בהר דהתחברות לרשע אינו מזיק

שהוא דבר עיקרי באדם, וקצת מחשבות האדם על בת זוגו תמיד, לכן נתחייב שלא ליישא הזונה שמזגה רע ומר, פן תסירנו ותטנו ברב לקחה מדרכו הטוב וכוונתו הרצויה. גם היא בשת ופגם אל כל הקרב אליה, שכל העם מרננים אחריה בטומאתה אשר בשוליה עכ"ד בטעם הראשון עיי"ש

לכאן' כוונתו בפשטות דע"י שמזגה רע ומר יש חשש פן תסירנו ותטנו הן מדרך הטובה דהיינו על חלק עבודתו במעשה והן מכוונתו הרצוי' דהיינו על חלק עבודתו במחשבה, ויש להוסיף עוד מש"כ בספה"ק שפתי צדיקים (מהרה"ק ר' ישעי' מדינאוויטץ זצוק"ל) פרשת אחרי בשם הבעש"ט הק' זי"ע כי לפעמים המחשבות והרהורים רעים שבאיש מתחלת קודם מהאשה שמהררת קודם עליו עיי"ש באריכות, ולפי"ז ע"י שיש לה מחשבות והרהורים רעים, תגרום גם לו ועל ידי זה תסירנו ותטנו מדרכיו וכוונתו.

באופן אחרת עיין מש"כ החינוך במצוה רע"ב דראוי שידבר הכהן באשה שלא קבעה מחשבה באיש אחר דמתוך כך יהי' הזרע אשר יתן לו השם ממנה טהור ונקי ראוי לעבוד בקדושה עיי"ש וא"כ אשה זונה שכבר קבעה מחשבה באחרים א"כ על כרחך תטנו מדרכיו וכוונתו לקיים רצון ה' שיהי' לו זרע ראוי לעבודת ה'.

*

ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים הנה במצות שמחת בית השואבה אמרו חז"ל (סוכה י"ג) שלא ראו שינה בעינינו ועיי"ש ולפי"ז י"ל דהנה כתיב וגילו ברעדה שגם במקום שמחה ישתמש במדת היראה כדי שלא יצא השמחה מקו המשקל, ולפי"ז י"ל פ' לשון הפ' שהתורה"ק מזהיר לאדם, גם בשעת ושמחתם לפני ה', ישתמש גם במדת אלקיכם, שזה מידת הדין שלא יצאו מהגדר אלא בשילוב מדת שמחה ויראה, ולפי"ז ניחא מ"ש חז"ל שלא ראו שינה בעיניהם, וכמ"ש שהיראה מפקחת את השינה.

ויש לומר עוד על פי מה שעולה בזכרוני על מה שאמרו ויראת מאלקיך אני ה' שאפילו בשעה שיש לאדם מדת "הרחמים" אל יתיאש עצמו מפורעניות כי לא לעולם היא, וזה שאמר ושמחתם לפני ה' אלקיכם שאפילו בשעת חדוה בהתגברות מדת הרחמים יהי' לנגד עיניו גם מדת "אלקיך" שהוא דין ולא יתיאש ממנו

א"י שבחודש תשרי נתן לנו הבוכ"ע אחר ימי הדין את חג הסוכות זמן שמחתינו, שאם ח"ו נגזר משהו במדת הדין על האדם, בא ימי הסוכות שהוא ימים של שמחה ועל ידי מדת השמחה יכול להמתק מידת הדין לרחמים נמצא שאלקיכם נתהפך לה' של מידת הרחמים.

א"י שדייקא בחג הסוכות שהוא חג שבא לאדם שפע של דעת וכמ"ש למען ידעו דורותיכם, אז נתן לנו התורה מצוה של שמחה מרובה יותר משאר ימים טובים כי אם האדם בצער ח"ו נעדר ממנו הישוב הדעת והאיך יקיים למען ידעו לזה צוה לנו משה והיית אך שמח שעיי"ז יהיה לו יישוב הדעת כראוי ויזכה למען ידעו דורותיכם.

ולפי"ז יל"פ דברי המדרש ראשון הוא לחשבון עוונות דבכל השנה אם ח"ו האדם בצער ונחסר ממנו הישוב הדעת יכול לפטור עצמו מן הדין באמרו אם אין דעת הבדלה מנין, וקשה לו להבדיל בין מעשיו הרעים והטובים, משא"כ כשבא לכלל ישוב הדעת שפיר מחשבין עליו עוונות ומשום הכי היא שפיר ראשון לחשבון

או יאמר על פי מה שכתב האור החיים הק' בפרשת ויגש סמא דיסורו קיבולי, והיינו כי לתשלום קבלת גזירת המלך ברצון פקע מהם השעבוד עיי"ש והנה אחר ימי הדין אם ח"ו נגזר עליו במידת הדין אז ושמחתם לפני ה' אלקיכם"ם דייקא שגם החלק ממדת אלוקיכם, המדת הדין, יקבל ברצון ובשמחה גזירת המלך ועיי"ז יהי' לו הרפואה והישועה והיית אך שמח.

א"י ושמחתם לפני ה' אלקיכם מהו השמחה שהוא אלקיכם דהיינו שאחר ראש השנה שזכה להמליך שמו יתברך על כל העולם כולו וקיבל על עצמו עול מלכות שמים, על זה ישמח שמחה גדולה ועצומה.

נביאי האמת

פנינים ודברים יקרים, על הפטורת השבוע מסודרים

אם טמאה היא ואם טהורה היא ואין מבין עיי"ש דלכאן' מאי הלשון שתקח הככר בידה, תלך ותשאל בביהמ"ד הדין, אמאי צריכה להראות הככר לחכמי ישראל, אך אז תששכח תורה מישראל, ולא ידעו לפסוק עפ"י הלכה אלא עפ"י ראיית הככר אם שרתה עלי' רוח הטומאה, וע"כ צריכה להביאה, והבעשה"ק לא השיב לו כלום, עיי"ש בפרדס יוסף שאף שתורה לאו בשמים הוא מ"מ לברר מציאות אם נגעה בטומאה או לא שפיר יכולין לברר ע"י רוח"ק, ולפי"ז מה יומתק לשון הפסוק כאן כי השאלה בין קודש לחול ודאי צריכה הוראה עפ"י הלכה אבל בין הטמא ובין הטהור, יודיעם עפ"י רוח הקודש והבן.

ועל ריב המה יעמדו למשפט במשפטי יל"פ הענין אמאי יהיו הכהנים הדיינים עפ"י מש"כ בספה"ק ישמח משה פרשת משפטים

ואת עמי יורו בין קודש לחול ובין טהור לטמא יודיעם והקשו המפ' על שינוי לשון בין יורו ויודיעו ואפ"ל עפ"י המעשה המובא בפרדס יוסף פ' שמיני (דף קכ"ה) שהבעש"ט הק' זיעועכ"י נודמן להיות עם הגה"ק הנודע ביהודה זצוק"ל באכסניא א', והיה שם שאלה על עוף, והנוב"י פסק שכשר עפ"י הלכה, והבעשה"ק אמר שתיכף ראה שכשרה שלא שרתה עליה רוח טומאה, וא"ל הנוב"י כי פסק כזה יעיד על בטילה של תורה שאמרו חז"ל ת"ר כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר הנה ימים באים נאם ה' אלהים וגו' ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו דבר ה' זו הלכה וכו' ומאי ישוטטו לבקש את דבר ה' אמרו עתידה אשה שתטול ככר של תרומה ותחזור בבתי כנסיות ובבתי מדרשות לידע

שא"א לדיין לכוון לאמיתה של דין אלא בהיות ה' עם השופט ומלמדו להועיל לכוון דין כהלכה, לפי שעומק הדין אינו מושג, וכדכתיב (שופטים ב יח) והיה ה' עם השופט, ואם אין הקב"ה בעת המשפט, יכשל בדין ולא ידע בין ימין לשמאל, וכו' עי' בספר חן טוב שפי' בזה מ"ש בדוד המלך וה' עמו, היינו שהלכה כמותו שמזה מוכח ששכינתו ית' עמו, וכבר אמרו ביבמות (דף מ"ב ע"א) להיות לך לאלקים לזרעך אחריך (בראשית יז ז), אין השכינה שורה אלא על משפחה המיוחסת

בישראל, ואם כן ממה שדוד נתכוון להלכה, ועל כרחק שהשכינה היתה שורה עמו, מוכח שהוא כשר לבא בקהל וממיוחסין שבישראל הוא, עיי"ש נועם דבריו, ולפי"ז נכון שהיות שבכהנים אמרו אין בודקין ממזבח ולמעלה, א"כ הוי ממשפחות מיוחסות וראוים להשראת השכינה, והם הם יורו לישראל משפט כי ע"י ההשראת השכינה יזכו לכוון לאמיתה של תורה להעמיד הדת על תילה והבן.

מאמר ארשת שבתיים

קונטרס שנקב שמו לתפארת, מעובדות וענינים למזכרת, למען יעמדו למשמרת,

מעשה נורא שאירע אצל כ"ק מרן רביה"ק זי"ע בענין לימוד מסכת חולין

והוסיף לספר עוד, שנוכר שבעת ההוא שעמדו באמצע לימוד מס' חולין, נתן פעם אחד פתקא לרבינו (שליט"א) [זי"ע], ואז הי' מונח לפניו המסכת חולין שלמד בו, והניחו רבינו (שליט"א) [זי"ע] שם בהגמרא, ויבוקש הדבר תיכף ומיד וימצא הפתקא שלו כאשר אמר, ומצאוהו אצל סוגיא דטריפת הריאה, והמחלה האנושה של האברך הלזה הי' גם כן על הריאה רח"ל, וכשראה זאת רבינו (שליט"א) [זי"ע] נתדעדהו מאוד על המאורע וכאב לו מאוד, והתחיל לעסוק בענינים נפלאים, ואין לכותבם בפרטיות כי בחוצות ובשוקים נשמעו הנסחאות פי כמה ואין לברר איזהו הצדק.

עד שברכו רבינו (שליט"א) [זי"ע] וכן הי' שמצבו התחיל להטיב, ומאז כבר עבר וחלף זמן רב וכפי הנראה אנו מקוים שהוא בריא אולם ככל האדם, ופלאות כל המאורע הלזו נעשה בשעתו מדובר היומי משך זמן רב בכמה חוגים, ובכל זאת הראני ה' חסדיו כי הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, ויושב ומקשיב תפלת עמו ישראל ברחמים, ופרט לחסידיו ועבדיו, ועל כן נקוה שעוד ישלח עזרו מקודש, לקודש ה"ה רבינו (שליט"א) [זי"ע] שישבו לאיתנו הראשון, בקרוב בימינו יולכינו לקראת משיח צדקינו אמן.

[אמנם לדאבונו לא ארכו לו הימים, כי אחר שנה או שנתים נחלה עוד הפעם ל"ע, ושבק לן חי ואמרו האנשים כי מי יודע אם לא שלטה בו עין הרע, כי על פי האמת ביקש רבינו (שליט"א) [זי"ע] תיכף בתחילת המאורע שלא לעשות שום פרסום לדבר וד"ל].

(קונטרס ארשת שפתים רשימות

שנת תשכ"ו - שנת תשל"ב לפ"ק אות נג)

במבוא הספר לספר הק' דרשות חת"ם סופר (עמ' יח), ראיתי שם בהגהות מאיזהו מנכדיו, שכתב שם וז"ל וכבוד הג"ם אברהם סג"ל פאלאך (שליט"א) [זי"ע] רב דק"ק באניהאד, כתב לי מה ששמע מפ"ק אביו זקני בעהמח"ס וידבר משה זצ"ל, בשם אביו הגמרה"ז זצ"ל, כשלמד החת"ם סופר מסכת חולין משנת תקצדי"ק עד שנת תקצ"ד לפ"ק, שסיים באמצע חג שבועות ואמר החת"ם זצ"ל שממהר ואין מאוד לפטור מס' חולין, כי אין דף להתרפקאות שעברו עליו מעת שהתחיל מסכת זו, על כן ממהר לסיים עיי"ש.

ובריש ספר הזכרון שלו כתב, והנה התלמידים שהי' מוכנים לסעודת מצות סיום מס' גיטין, ולהתחיל מס' שחיטת חולין וכו', וגזרתי יום אחד תענית קודם התחלת המסכת, כמבואר בספר חסידים להתענות קודם התחלת לימוד מסכת חולין ויבמות, גם יש בזה עוד הרגש למבין עכל"ק. [בספר הזכרון] וגם בעל ההג"ה שהעתקתי דבריו לא כתב עוד מענין זה וסיים בזה עיי"ש.

ומעשה נורא אירע בזמנינו בערך תחילת שנת תשכ"ט, באברך אחד מתלמידי כ"ק רבינו (שליט"א) [זי"ע], שנחלה ל"ע במחלה אנושה וכמעט שהרופאים נואשו ממנו, וככה נתעמל אותו האברך כמה שבועות, וגמר בדעתו לילך לרבינו (שליט"א) [זי"ע], וכשבא אצל רבינו (שליט"א) [זי"ע] התחיל בקובלנא לפניו בבכיות נוראות, על שלפני כמה שנים צוה רבינו (שליט"א) [זי"ע] ללמוד בישיבתו מסכת חולין, והי' אז המדובר אודות דברי החת"ם הנ"ל, שהקפיד להחזיק בידי דברי הספר חסידים וגזר תענית מקודם, ורבינו (שליט"א) [זי"ע] נשא ונתן בדבר, עד שהחליט שלא לגזור תענית, וסיים האברך הנ"ל שהוא חושב שבו רבצה הקפדת הספר חסידים הנ"ל והוא נעשה הכפרה לכל התלמידים שלמדו אז בישיבה.

1 וכתב הגאון ר' יצחק ווייס אב"ד ווערבויו ז"ל (בעמח"ס אלף כתב), בקובץ וילקט יוסף (במחברת יא קונטרס ג' סי' כ"ג), כתב וז"ל והנה עברתי כל הספר חסידים ולא מצאתי מזה דבר. אמנם עי' בס' יוסף אומץ (ח"ב סדר הלימוד) שכתב ראיתי מקדמונים נוחי נפש שקודם שהתחילו ללמוד חולין בישיבה, גזרו תענית והטעם שלא יקטרג המשטין, על ת"ח המראים הלכות שחיטה בעצמם וכו' (עי' גיטין נז: ע"כ וכ"כ בספר נוהג כצאן יוסף (עמ' צ"ט) שכ' וז"ל קודם לימוד מס' חולין ויבמות גזרו תענית, דבלימוד מסכת חולין מראין בעצמם סימני שחיטה, וביבמות הוזכר שם עניני מיתה ונותנים המשל בעצמם, כדי להסביר לתלמידים ע"כ.